

De Gladiator-serie

Boek 1: Vechten voor vrijheid

Boek 2: Straatvechter

Boek 3: Zoon van Spartacus

SIMON SCARROW

Gladiator

ZOON VAN SPARTACUS

Vertaald door Maria Postema

GOTTMER

Haarlem

Kijk voor meer leuke kinder- en jeugdboeken van de
Gottmer Uitgevers Groep op www.gottmer.nl

**De Nederlandse
Kinderjury
2014**

Eerste druk, 2013

© 2013 tekst Simon Scarrow

Oorspronkelijke titel: *Gladiator. Son of Spartacus*
Oorspronkelijke uitgever: Penguin Books Ltd, Londen

Voor het Nederlandse taalgebied:

© 2013 Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV, Postbus 317,
2000 AH Haarlem (e-mail: post@gottmer.nl)
Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV is onderdeel van de
Gottmer Uitgevers Groep BV

Vertaling: Maria Postema

Omslagontwerp: www.blacksheep-uk.com

Omslagillustratie: Jeremy Reston

Vormgeving binnenwerk: Rian Visser Grafisch Ontwerp, Haarlem

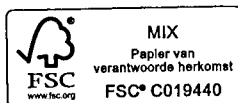
Kaart en illustraties: David Atkinson

Druk en afwerking: Ten Brink BV, Meppel

ISBN 978 90 257 5383 2 (boek)

ISBN 978 90 257 5455 6 (e-book)

NUR 283, 284, 285

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Anita Smith,
met het diepste respect*

MUTINA •

Rebellenkamp •

ARIMINUM •

TIFERNUM •

ROME •

CORSICA

SARDINIA

APENNINIEN

MIDDELLANDSE ZEE

ITALIA

59 v.Chr.

• School van Porcino
(Capua)

SICILIA

1

De rovers verschenen kort na het vallen van de nacht; ze kwamen uit het cederbos geslopen dat zich over de heuvelhelling boven de villa uitstreckte. Het waren er meer dan vijftig, gewapend met een mengeling van zwaarden, speren en knuppels. Sommigen hadden ook een pantser: een maliënkolder of een oud bronzen kuras, en helmen en schilden in allerlei soorten en maten. De meeste mannen waren mager en pezig, gewend aan een leven vol zware arbeid en eeuwige honger. Hun leiders waren anders: sterk gebouwde kerels die de littekens van hun beroep droegen. In tegenstelling tot die van de andere mannen was hun bepantsering mooi versierd en goed onderhouden. Voor ze aan hun eigenaar waren ontsnapt, waren deze mannen gladiatoren geweest: de dodelijkste vechters van alle gebieden die onder het bewind van Rome vielen.

Aan het hoofd van het legertje reed een breedgeschouderde man met dikke, donkere krullen. Hij zat op een mooie zwarte merrie, die hij een maand eerder tijdens de aanval op een andere villa had buitgemaakt. Tussen zijn wenkbrauwen was zijn huid wit en bobbelig, het litteken van een wond die hem slechts een paar maanden eerder was toegebracht door een centurio aan het hoofd van een overvallen patrouille. De patrouille had deel uitgemaakt van de strijdkrachten die door Rome op pad waren gestuurd om de groe-

pen plunderaars en weggelopen slaven uit de weg te ruimen die zich diep in de Apennijnen verscholen. Onder de vluchtelingen waren veel overlevenden van de grote opstand die de gladiator Spartacus twaalf jaar eerder had geleid, en zijn idealen werden nog altijd gekoesterd. Dat oproer had Rome bijna ten val gebracht en sindsdien waren de Romeinen als de dood voor een nieuwe opstand. Door de oorlogen die over de grenzen van Italia gevoerd moesten worden was het niet gelukt om alle nog levende opstandelingen uit te roeien en in de loop der jaren hadden duizenden mensen zich bij hen aangesloten. Het grote leger vrijheidsstrijders bestond nu hoofdzakelijk uit ontsnapte slaven, aangevuld met slaven die door de rebellen waren bevrijd bij hun overvallen op de villa's en landerijen van de rijkste mannen van Rome.

Binnenkort, peinsde hun leider met een glimlachje, zouden ze sterk genoeg zijn om grotere aanvallen op hun Romeinse meesters uit te voeren. Hij had het al helemaal uitgedacht. Over een tijd zou opnieuw een slavenleger onder leiding van een gladiator tegen de onderdrukkers optrekken. Maar zover was het nog niet, en voorlopig nam de leider genoegen met de kleinere overvallen, zoals ook die van deze nacht, om de rijke bestuurders van Rome te intimideren en de onderdrukte slaven te inspireren die over de hele lengte en breedte van Italia in huizen, op akkers en in mijnen een miserabel bestaan leidden.

De scherpe ogen van de leider tuurden naar de donkere contouren van de gebouwen en muren voor hem. Twee dagen lang hadden hij en zijn mannen de villa vanuit de beschutting van de bomen in de gaten gehouden. Het was een

typisch voorbeeld van een landgoed van een rijke Romein. Aan de ene kant stond een groot woonhuis, gebouwd rond een binnenplaats waarin keurig onderhouden bloembedden en grindpaden waren aangelegd rond fonteinen en visvijvertjes. Het huis werd door een muur gescheiden van de lage, eenvoudige gebouwen waar de slaven, opzichters, bewakers en landbouwwerktuigen waren ondergebracht, naast de graanschuren en pakhuizen waar de oogst werd opgeslagen voor hij naar de markt werd vervoerd. De winst zou worden opgeteld bij het fortuin van de eigenaar die in Rome woonde en zich niet bezighield met het bloed, het zweet en de tranen van de mensen die hem rijk maakten. Rondom het hele complex liep een tien voet hoge muur, gebouwd om de slaven binnen en gevaren buiten te houden.

Vanuit hun schuilplaats hadden de overvallers de dagelijkse gang van zaken in de villa bestudeerd, zoals de tijden waarop de slaven aan de ketting onder toezicht oog van hun bewakers op de akkers en in de boomgaarden rond het landgoed moesten werken. De leider was witheet van woede geworden toen hij had gezien hoe de opzichters hun zweepen lieten knallen en de slaven die te langzaam vooruitkwamen met hun knuppels bewerkten. Hij had zijn mannen maar wat graag onmiddellijk naar de villa gestuurd om de bewakers uit te schakelen en de slaven te bevrijden, maar hij had geleerd geduld te hebben. Het was een les die Spartacus hem vele jaren eerder had bijgebracht.

Bij een gevecht moest je allereerst je vijand goed observeren om zijn sterke en zwakke punten te leren kennen. Het was heel dom om je zonder zo'n voorbereiding halsoverkop in het gevecht te storten, had Spartacus hem voorgehou-

den. En daarom hadden de leider en zijn mannen nog geen actie ondernomen, en de tijden genoteerd waarop de wacht op de muren en bij de poort van de villa werd gewisseld. Ze hadden de bewakers geteld, gekeken welke wapens ze droegen en in welk gebouw op het landgoed ze verbleven. Ze hadden ook een afbrokkelend stukje muur vol scheuren ontdekt achter een spar, nauwelijks zichtbaar van een afstand. De mannen die de wacht hielden liepen haast nooit langs dat gedeelte van de muur, en dat was de plek waar de aanvallers zouden toeslaan.

Nu liepen ze geruisloos over een pas omgeploegd veld een vierkante olijfboomgaard in, vlak bij de muur rond de villa. De leider zag de felle vlammen van de hangende vuurkorf die boven het wachthuis brandde om de wachtposten licht en warmte te verschaffen in deze koude januarinacht. Kleinere vlammetjes flakkerden in het donker op de wachttorens op elke hoek van de muur en hij kon de gedaantes in de uitkijkposten onderscheiden die, weggedoken in hun mantels, met hun laarzen stampten om warm te blijven, hun speren over hun schouders.

‘Rustig aan,’ mompelde de leider over zijn schouder. ‘Geen geluid. Geen snelle bewegingen.’

Zijn bevel werd fluisterend doorgegeven terwijl de overvallers tussen de bomen door naar het beschadigde gedeelte van de muur slopen. Aan de rand van de boomgaard stak de leider zijn hand omhoog en zijn mannen hielden halt. Vervolgens wenkte hij de zes rovers die het dichtst bij hem stonden, steeg af en gaf de teugels van zijn paard aan een van zijn mannen. Hij haakte zijn mantel los en legde hem over het zadel. Het zou niet slim zijn om gehinderd door de

dikke wollen stof het gevecht aan te gaan. Onder de mantel droeg hij een donkerblauwe tunica met een zwarte leren borstplaat, ingelegd met het zilveren embleem van een wolvenkop. Een kort zwaard hing aan een riem over zijn schouders en zijn onderarmen werden beschermd door met ijzer beslagen leren kappen.

Hij draaide zich om naar de anderen. 'Klaar?'

Ze knikten. 'Ja, Brixus.'

'Daar gaan we dan.'

Behoedzaam stapte hij de beschutting van de boomgaard uit. De spar doemde zeventig passen voor hem hoog en donker op. Nog eens zeventig passen verder stond een bewaker in een kleine wachttoren zwart afgetekend tegen de gloed van de vuurkorf achter hem. Brixus liep verder over het gras naar de muur. Hij trok met zijn been, het gevolg van een verwonding aan zijn hamstring die hij jaren eerder tijdens zijn laatste gevecht in de arena had opgelopen. De kleine troep mannen glipte achter hem aan tussen de bomen door; ze gleden als schaduwen over de grond. Alleen het zachte ruisen van het gras was te horen en algauw stonden ze onder de geurige takken van de spar naast de muur.

'Taurus, tegen de muur,' fluisterde Brixus. Een enorme gestalte ging met zijn rug tegen het gepleisterde oppervlak staan en zette zich schrap in de aarde terwijl hij zijn handen tot een kommetje vouwde. Meteen sprong een van zijn makers, een lenige, lange vent die Pindar heette, omhoog en met een grom tilde Taurus hem de muur op. Zijn metgezel wrikte snel een steen los en gaf hem door aan een van de mannen die op de grond stonden te wachten. De steen werd

zorgvuldig op de grond gelegd en toen werd de volgende aangegeven. Het duurde niet lang of Pindar had alle losse stenen verwijderd en hij trok zijn dolk om de mortel weg te schrapen die de andere stenen op hun plek hield. Het karwei vorderde langzaam en de aanvoerder hinkte een stukje opzij. Hij ging op zijn knieën zitten om de man in de wachttorens in de gaten te kunnen houden. De bewaker stond er nog steeds, met zijn handen uitgestrekt boven de vlammen van de vuurkorf om ze warm te houden. Na een tijdje pakte hij zijn speer en beende langzaam over de muur in de richting van de overvallers.

‘Verroer je niet,’ fluisterde Brixus zo hard als hij durfde, waarna hij zich in het gras liet zakken en zijn lichaam tegen de grond duwde terwijl hij de naderende wacht in het oog hield. Zijn kameraden verstijfden en Pindar drukte zich plat tegen de muur. De wacht kwam nog dichterbij en bleef toen op nog geen twintig voet van het gat staan, draaide zich om en keek over de muur naar de bomen. Brixus bad dat zijn mannen zich stilhielden en niet te zien waren terwijl ze daar in de schaduwen afwachtten. De wacht sloeg geen alarm en na een paar tellen draaide hij zich om en liep langzaam terug naar de vuurkorf.

‘Goed,’ zei de leider bijna geluidloos. ‘Ga maar verder.’

Het gat werd steen voor steen groter gemaakt tot er nog maar een klein stukje muur boven het hoofd van Taurus uitstak.

‘Zo is het wel genoeg. Naar boven jullie.’ Brixus gebaarde naar het groepje mannen. Taurus duwde hen om beurten naar het gat, waar ze over de muur kropen en zich aan de andere kant lieten zakken. Rechts van hen lag de muur

rond de villa, met een kleine poort die toegang bood tot het werkgedeelte van het complex. Een andere, mooiere poort leidde vanaf een door bomen omzoomd laantje naar de villa zelf, zodat belangrijke bezoekers niet langs de smoezelige slavenvertrekken hoefden. In andere hoeken lagen de verblijven van de slaven en die van de opzichters en bewakers. Achter hen doemden de pakhuizen en graanschuren op.

Brixus wierp nog een laatste blik op de wacht om te kijken of die echt niets doorhad, waarna hij zich omdraaide en zijn hand aan zijn mond zette. Hij haalde diep adem en stootte drie keer een zachte uilenkreet uit. Een ogenblik later zag hij de rest van de roversgroep tussen de bomen uit komen. Voorovergebogen snelden ze over het gras naar de spar.

Dit was het gevaarlijkste moment, dacht Brixus. Als de wacht goed oplette, móést hij de vele mannen die zich door het donker verspreidden wel opmerken. Het was Pindars taak om met hem af te rekenen. Nog voor de mannen halverwege het veld waren klonk er een zachte plof en toen de leider naar de muur keek, was de wacht verdwenen. Brixus slaakte een zucht van opluchting terwijl hij overeind kwam, de mannen wenkte en terug naar Taurus hinkte.

‘Mijn beurt, oude vriend.’ Hij glimlachte in het donker en zag de doffe glans van de tanden van de grote man. Toen zette de leider zijn laars in de grote handen van Taurus en klauterde door het gat omhoog.

Boven op de muur keek hij naar links en zag hoe Pindar van de muur sprong. Het lichaam van de bewaker bleef uitgestrekt achter hem liggen. Op de grond onder hem knielden de andere mannen van de eerste groep in een kleine

boog om de wacht te houden. Brixus ging aan de rand van de muur hangen en liet zich toen de laatste twee voet naar de grond vallen. Boven hem hoorde hij de eerste mannen van de tweede groep door het gat klimmen en hij schoof haastig aan de kant. Een voor een sprongen de mannen naar binnen om zich bij de anderen te voegen. Met een gesmoorde kreun trok Taurus zichzelf omhoog en kroop over de muur naar zijn kameraden toe.

Brixus trok zijn zwaard en keek zijn mannen aan terwijl hij het wapen in de lucht hief. Ze reageerden door hun eigen wapens vast te grijpen en langzaam omhoog te steken om aan te geven dat ze er klaar voor waren.

‘Naar de barak van de bewakers.’ Zijn fluistertoon was net hard genoeg om door iedereen gehoord te kunnen worden. ‘Sla hard toe. Wees genadeloos.’

Er klonk instemmend gegrom van Taurus en gemompel van de anderen, en toen ging de leider voorop langs de muur; hij hinkte in de schaduwen naar de barak honderd passen verderop. Het gedempte geluid van stemmen zweefde over het terrein: opgewekt gebabbel, doorspekt met vreugdekreten en gebrom van mannen die aan het dobberen waren. In het slavenverblijf was alles stil. De slaven waren ongetwijfeld te uitgeput om nog iets anders te kunnen doen dan slapen na hun avondrantsoen van gerstepap. Bovendien, peinsde Brixus, mochten de meeste slaven op dit soort landerijen niet met elkaar praten, omdat men bang was dat ze dan misschien tegen hun meesters zouden samenzweren.

Ze waren nog maar vijftig voet van de ingang van de barak verwijderd toen de deur plotseling openging en er

een rozerode lichtstraal over het terrein viel, recht op de mannen die haastig langs de muur schuifelden. In de deuropening stonden twee bewakers met lege kruiken, die ze bij de put wilden bijvullen. Als aan de grond genageld staarden ze naar de indringers, tot een van hen reageerde.

‘Alarm!’ schreeuwde hij, en toen herhaalde hij de kreet in de richting van de deur. ‘Alarm!’

Brixus draaide zich om naar zijn mannen en wees met zijn vrije hand naar Pindar. ‘Neem je mannen mee en schakel de wachtposten op de muren uit. De rest gaat met mij mee!’

Hij richtte zijn zwaard naar de barak en loeide zo hard hij kon in de koude nacht: ‘Aanvallen!’

2

De groep onder leiding van Pindar rende de trap op naar de muur en viel de eerste wacht aan. Op de grond stormden donkere gedaantes naar de deuren van de barak en de mannen stootten een woest, eendrachtig gebrul uit terwijl ze naar voren denderden. Brixus deed zijn best hen bij te houden, maar zijn oude wond speelde hem parten en hij werd al gauw door bijna iedereen ingehaald. De twee ongewapende bewakers in de deuropening waren snel bekomen van de schrik, lieten hun kruiken vallen en renden terug naar binnen.

Opgeschrikt door de herrie was de eerste verdediger al naar de deur gerend, gewapend met een kort zwaard en een dolk. De gespierde, grijze man had een gegroefd gezicht en was blootsvoets. Uit zijn snelle reflexen en de manier waarop hij zijn voeten stevig op de grond zette, bleek duidelijk dat hij ooit een ervaren soldaat was geweest. Hij keek naar de golf van mannen die op hem afkwam en schreeuwde toen over zijn schouder: 'Te wapen! Rond mij opstellen!'

Een handjevol mannen wist zich nog om hem heen te verzamelen voor de aanvallers toesloegen. De oud-soldaat ontweek behendig een slag van een knuppel en stak zijn zwaard in de zij van de eerste aanvaller. De man verloor zijn evenwicht, zakte kreunend in elkaar en greep naar zijn zij. Een van zijn kameraden struikelde over hem en viel

voor de bewaker op de grond, die door middel van een korte stoot tussen de schouderbladen korte metten met hem maakte.

Ondanks de moed en het goede voorbeeld van de oud-soldaat waren de bewakers die voor de barak stonden in de minderheid, en in een mum van tijd hadden de overvallers twee verdedigers uitgeschakeld en de rest tot in de barak teruggedrongen. Over de schouders van zijn mannen en de blikkerende zwaarden heen zag de oud-soldaat dat de rest van de bewakers zich met hun wapens bij de anderen in de deuropening voegde. Er konden slechts een paar mannen tegelijk vechten in de smalle doorgang en slachtoffers van beide zijden werden telkens snel vervangen, zodat geen van de partijen echt vooruitkwam.

Buiten slaakte Brixus een zachte vloek. Hij had gehoopt de vijand dusdanig te verrassen dat hij de bewakers in de barak kon afslachten voor ze gewapend en wel hun posities konden innemen. Maar daar was het nu te laat voor en hij moest iets anders bedenken voor hij te veel mannen zou verliezen. Zijn medegladiatoren waren de enige mannen op wie hij echt kon rekenen. De anderen waren ontsnapte slaven die zich bij zijn uitdijende bende hadden aangesloten en die graag wraak wilden nemen op hun voormalige onderdrukkers, maar die de opleiding en discipline van de door-gewinterde vechters misten. Als zij te veel van hun makers naar de grond zagen gaan, zou de moed hun waarschijnlijk in de schoenen zinken.

Hij stak zijn zwaard weg, stapte om de mannen heen die zich rond de deuropening verdrongen en greep de deurpost vast.